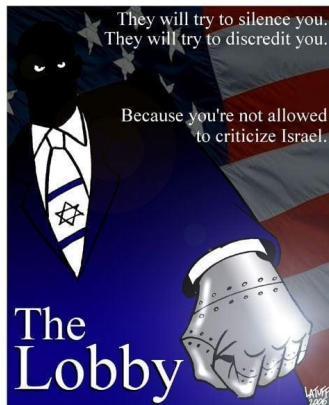

Autor: Justin Raimondo

Prezident Obama poskytl televizi Al-Arabia **rozhovor**, které je vyložitelné na několik způsobů. Podstata toho, co mě nejvíce překvapuje, ovšem tkví jinde. Zajímavé je, že mezi prvními americkými leteckými útoky na Afghánistán od té doby, co se Obama oficiálně ujal prezidentského křesla a tímto rozhovorem, je časová shoda.

V rozhovoru, který poskytl, dělal Obama šarmantního muže a tvrdáka zároveň. Mnozí naši novináři, například Andrew Sullivan, málem **omdlěli** a dotyčný jmenovaný se shodoval s komentátory Rickem Warrenem a Georgem Willem na tom, že si Obama za svá slova zaslouží respekt.

Respekt? Co byste řekli na to, kdyby policie přišla k vašim sousedům za účelem hledání zločinců a jen tak sebrala pár kolemjdoucích? Dokázali by jste za to policii respektovat?

Všechny ty sladké řeči však nemohou utlumit a zakrýt protesty afghánského prezidenta který chce právem zastavit bombardování a zabíjení svých lidí. Ano, pravda musí být vyřčena: Obamova medová slova jsou velmi svůdná.

„Mou prací je říkat, že Spojené státy by měly dbát o blaho muslimského lidu. Náš jazyk by měl být jazykem respektu. Mám muslimy v rodině, žil jsem v muslimských zemích.“

Al Arabiya: Jakou největší muslimskou zemi jste navštívil?

Obama: Největší byla Indonésie. A já chci tlumočit, že všechny moje cesty po muslimském světě mě vedly k porozumění a pochopení toho, že Amerika je zemí Muslimů, Židů, křesťanů, nevěřících a že bez ohledu na vaší víru, mají všichni Američané stejné zvyky a stejné sny.

Když Obama mluví, mnozí Američané jsou dojatí, zatímco za tlumeného posmrkávání naši

generálové plánují stále větší a větší válku. Tak přesně vypadá podpis v Obamově stylu: „cool“, tichý, a klidný stejně tak, jak plynně hovoří. Třeba tehdy, když dává jeden rozkaz k zabíjení za druhým. Pokud vás to neznepokojuje, Obamův „cool aid“ na vás asi zapůsobil.

Ano, vše je pěkně propojeno v duchu typického washingtonského newspeaku, ačkoli ne úplně podle Obamových představ. Mnoho muslimů celého světa vidělo tuto řeč ve stejný den – možná v těch samých zprávách – kde slyšeli o zahájení útoků na Pákistán. Nesoulad nebo pokrytectví?

Interview pro Al-Arabiya mělo a má mnohé aspekty, ale spodní proud jeho projevu ukázal rysy budoucí obamovské linie: dobře znějící rétorika jako **ocelová pěst v sametové rukavici**.

„Izrael je velkým spojencem Spojených států a nikdy jím nepřestane být. A naše dobré vztahy s ním budou i nadále naší prioritou. Zároveň věřím, že Izraelci si budou vědomi jak je cenný mír a budou o něj usilovat. Budou ochotní v rámci udržení míru mnohé obětovat, pokud bude snaha uzavřít mír i z druhé strany.“

Priorita, to podle výkladového slovníku Merriam-Webster znamená nadřazenost všemu ostatnímu. To je tedy to, co nám prezident Obama říká: Izrael na prvním místě, a mimo to také Palestinci, bezpečnostní zájmy izraelských sousedů a možná nějaké morální zdůraznění něčeho, co „bychom měli“ (a jistě uznáte, že Obama nemůže seabeméně odsoudit izraelskou brutalitu v Gaze, jakkoli by mu redaktor dal plný prostor k tomu, udělat to).

Ale je zde také jedna zpráva pro nás, pro běžné Američany. Domnělá izraelská bezpečnost triumfuje naše zájmy v regionu, což zkrátka jen potvrzuje to, co naznačili už profesori John Mearsheimer a Stephen Walt ve své analýze „*Izraelská lobby a americká zahraniční politika*“. Zkrátka naše nekriticky proizraelská politika, díky níž máme pokřivené a v mnoha ohledech otrávené vztahy s arabským světem.

Ti, kdo kritizují zahraniční politiku našeho nového prezidenta, zase začínají být napadání úzkoprsými zastánci tvrdé linie – jak se stalo profesoru Juanu Coleovi (pokud tedy chcete prázdné útočné tlachání Taylor Marshové považovat za napadení), jehož odpověď zmíněné redaktorce je **nedocentelná**.

„Úzus, podle kterého bychom neměli říkat nic kritického o politice nového Demokratického prezidenta, protože to může pomoci extremistům, je naprosto neakceptovatelný. Je to jistá forma povýšeneckého usměrňování a také předpoklad formování silné nevraživosti a disentu vůči ústavnosti. Máme už dost odkazu posledních osmi let.“

(Cituji ovšem z jiné pasáže, než ze které byl Cole obviněn jako „napomáhač nepříteli“).

„Jsem analytik, a posel pravdy. Nepracuji pro nikoho, snad vyjma, vágně řečeno, lidí z Michiganu, kteří mě najali, abych pro ně psal něco o středním východě a jsou to tak snad jen oni, kdo na mě má nějaký vliv. Nesloužím ničím zájmům. Jsem člen Demokratické strany, ale to neznamená, že akceptuji všechno, co přijde z lůna strany, nejsem žádný partyzán a nezajímají mě ideologové jiných stran, ať z Republikánské, nebo jiné. Odmítl jsem na nabídku o vstup do komunistické strany, takže nehrozí žádný rozkol, ze šerého by těžili reakcionáři, nebo revanšisté.“

Hm, odvážná slova. Bůh s vámi, profesore.

Příležitost pro obamistický útok na respektovaného profesora Cola byl článek „*Obamova válka*“, na serveru Salon.com, který se věnoval Obamou **ohlašovanému programu** na zahájení větších aktivit v Afghánistánu a možnosti přesahu do Pákistánu. Jak Obama začal implementovat tuto nesmírně ambiciózní vojenskou kampaň, začaly se vůči kritickým hlasům používat výkřiky typu „ty hloupý, to chceš pomáhat našemu nepříteli?“ A tak zatímco vzrůstající dominance pro-obamovské nadšenecké „vlny“ působí na internetu spíše komickým dojmem, na poli naší skutečné politiky nám vystavuje vizitku neregulérnosti.

Zapomeňte na redukci našich vojsk v Iráku, začíná se ozývat pokud to způsobíte – čert vás vem. Naši chlapi, nebo alespoň velká část, budou přesunuti do Afghánistánu a okolí.

A co takhle poslat naše hochy domů? Bez šance.

Od přijetí konceptu „války proti terorismu“, je námi vedenému konfliktu, který se patrně potáhne po generace a který je (myšleno co do verbální mobilizace, pozn. překl.)porovnatelný se stoletou válkou, nebo oběma válkami světovými, také inherentně vlastní „Bushova doktrína“, jejíž hlavní zbraní byla a je vojenská preempce potenciálních hrozeb. Nyní Obama hraje právě na tento princip: to je koneckonců to, o čem všechny letecké útoky na Pákistán a „chirurgie v Afghánistánu“ jsou.

Jaké odůvodnění nyní přijde pro pokračující americké operace v Afghánistánu? Usáma bin Ládin a jeho oddíly jsou rozprášeny do neznáma a není žádný důkaz, že by se Usáma skrýval ve wázaristánské divočině, jak je konstantně připomínáno. Americké vojenské operace v Pákistánu nestydatě porušují mezinárodní právo a možné důsledky nutí k ne zrovna pozitivnímu zapřemýšlení.

Jestli se nám totiž podaří destabilizovat pákistánskou vládu a radikální islamisté zde posílí (což bude mimochodem znamenat i kontrolu nad **jadernými zbraněmi**) – nechci vidět ty důsledky. Nikoho to pochopitelně nezajímá, ale to nebezpečí tu je.

Pokud budete skutečně i nadále usilovat o vojenskou okupaci Afghánistánu a některých částí

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Pákistánu, řekněte nám zásadní: jak dlouho a kolik to bude stát? Velice se totiž bojím, že Obamovy aspirace budou narůstat, on je navíc schopný říct, že musíme platit cenu za svobodu a nést břemeno. Kolik lidí ho ještě bude sledovat do záhuby?

Článek převzat a přeložen ze serveru Antiwar.com